DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
22. september 1988 *

I sag 159/86,

Michele Canters, ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber med tjeneste ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra, repræsenteret og bistået af Giuseppe Marchesini, advokat ved den italienske Corte di Cassazione, og med valgt adresse i Luxembourg hos Victor Biel, 18 A, rue des Glacis,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Marie Wolfcarius, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af Aloyse May, advokat i Luxembourg, 31, Grand-Rue, og med valgt adresse hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Plateau du Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afslag på ydelse af særligt udlandstillæg til sagsøgeren med virkning fra 4. maj 1978,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden J. C. Moitinho de Almeida og dommerne U. Everling og Y. Galmot,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær, H. A. Rühl

* Processprog: Italiensk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 20. april 1988,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 31. maj 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 1. juli 1986, har Michele Canters, ansat ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, anlagt sag om annullation af Kommissionens beslutning af 1. april 1986 om afvisning af hans klage, hvorved han havde krævet at få udbetalt særligt udlandstillæg med virkning fra 4. maj 1978.

2 Canters er tysk statsborger, som har gjort tjeneste ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra siden den 27. oktober 1975. Den 12. marts 1985 ansøgte han om at modtage det særlige udlandstillæg i artikel 4 i bilag VII til vedtægten med virkning fra 4. maj 1978, ikrafttrædelsesdatoen for forordning nr. 912/78 (EFT L 119, s. 1), hvorved det nævnte tillæg blev indført. Kommissionen bevilgede det ansøgte tillæg, men først med virkning fra 1. marts 1985, i hvilken måned ansøgningen var indgivet.

3 Ved beslutning af 1. april 1986 afviste Kommissionen den klage, som Canters havde indbragt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

4 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises *i øvrigt* til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Formaliteten

5 Kommissionen har påstået søgsmålet afvist, fordi sagsøgerens klage blev indbragt efter udløbet af den frist, der er foreskrevet i vedtægtens artikel 90, stk. 2. Kommissionen har herved gjort gældende, at lønsedlerne i tidsrummet maj 1978-februar 1985 ikke angiver det særlige udlandstillæg, og på grund af denne undladelse må opfattes som akter, der indeholder et klagepunkt, og at dens afvisning af klagen alene bekræfter dens forudgående beslutninger om ikke at udbetale det pågældende tillæg, som fremgår af lønsedlerne. Kommissionen har tilføjet, at sagsøgeren ikke på nuværende tidspunkt kan påberåbe sig en ulovlighed, som i det konkrete tilfælde blot er en direkte følge af hans egen passivitet.

6 Det bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis, som den f. eks. er kommet til udtryk i dommen af 15. juni 1976 (Wack mod Kommissionen, 1/76, Sml. s. 1017), bevirker den meddelelse, der indeholdes i den månedlige lønseddel, at fristen for klage over en administrativ beslutning begynder at løbe, såfremt den pågældende beslutning klart fremgår af lønsedlen.

7 Denne betingelse er ikke opfyldt i denne sag. Undladelsen af at angive det særlige udlandstillæg i sagsøgerens månedlige lønsedler betød nemlig ikke nødvendigvis, at Kommissionen nægtede ham ret hertil. Som Kommissionen i øvrigt har erkendt i sit svarskrift, erfarede den først, at sagsøgeren opfyldte betingelserne for bevilling af dette tillæg, da han ansøgte herom.

8 Det fremgår af ovenstående, at Kommissionens afslag af 1. april 1986 på sagsøgerens ansøgning udgør en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham. Da klagen over denne beslutning er indgivet inden for fristen i vedtægtens artikel 90, stk. 2, kan Kommissionens afvisningspåstand ikke tages til følge.

Realiteten

9 Sagsøgeren har anført, at han på grund af sit statsborgerskab og tjenestested opfylder de objektive betingelser, som ifølge artikel 4, stk. 2, i vedtægtens bilag VII, gælder for tildelingen af det særlige udlandstillæg. Da Kommissionen var bekendt

med, at betingelserne var opfyldt i det konkrete tilfælde, burde den automatisk have udbetalt tillægget, da dette blev indført, uden at en ansøgning herom fra sagsøgerens var nødvendig. Kommissionens afslag af 1. april 1986 er derfor ifølge sagsøgeren en overtrædelse af vedtægtens artikel 62 og artikel 16 i dens bilag VII, idet det pågældende tillæg, der er en integrerende del af det vederlag, som tjenestemanden ikke kan give afkald på, således er en ufortabelig ret.

10 Kommissionen har anført, at dens tjenestegrene efter ændringen af vedtægten i 1978 to gange henledte samtlige tjenestemænds opmærksomhed på indførelsen af det særlige udlandstillæg, hvorfor det påhvilede sagsøgeren selv at gøre opmærksom på sin ret til dette tillæg. Til støtte for dette argument har Kommissionen henvist til Domstolens praksis, hvorefter man ikke, når en administration har begået en fejl, kan sammenligne den situation, som en administration, der foretager udbetaling af tusinder af lønudbetalinger og tillæg med tjenestemandens, som har en personlig interesse i at kontrollere sin månedlige lønudbetaling. I øvrigt kan det særlige udlandstillæg ikke siges at være en ufortabelig rettighed, da dette på samme måde som andre tillæg kan inddrages for enhver tjenestemand, som ikke længere opfylder betingelserne for at oppebære det.

11 Det bemærkes, at ifølge artikel 4, stk. 2, i bilag VII til vedtægten har den tjenestemand, der ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område hans tjenestested er beliggende, og som ikke opfylder betingelserne for ydelse af udlandstillæg, ret til et særligt udlandstillæg svarende til en fjerdedel af udlandstillægget.

12 Det bemærkes endvidere, at ingen bestemmelse i vedtægten kræver, at de berørte personer indgiver ansøgning for at opnå ret til det særlige udlandstillæg, idet denne ret stiftes, så snart betingelserne ifølge den ovenfor nævnte bestemmelse er opfyldt.

13 Endelig indeholder vedtægten ikke nogen bindende frist for fremsættelse af krav om udbetaling af et sådant tillæg.

14 Det følger af ovenstående, at det anfægtede afslag på udbetaling af det særlige udlandstillæg, som sagsøgeren har været berettiget til siden maj 1978, er i strid med artikel 4, stk. 2, i bilag VII til vedtægten og derfor vil være at annullere.

Sagens omkostninger

15 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor bære sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) Kommissionens afslag af 1. april 1986 på at yde sagsøgeren det særlige udlandstillæg for tidsrummet mellem den 4. maj 1978 og den 30. april 1985 annulleres.

2) Kommissionen betaler sagsomkostningerne.

Moitinho de Almeida Everling Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. september 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

J. C. Moitinho de Almeida
Formand for Tredje Afdeling